

Cad poeziile

Bragagiu

Cad poeziile din brațe
Cu file veștede, boțite
Și nu mai pot să își înalțe
Puterile în noi cuvinte.

Ninge cu versuri și cu pace,
Cu sufletele scrise-n pagini
Pe care tot au scris copacii
Cu visele și cu imagini.

Cu răsărituri și apusuri,
Cu stele, Lună și cu Soare,
Cu plinătăți și neajunsuri,
Cu întuneric și cu zare.

Mai strigă aripile rime
Vâslind spre țările ce încă
Păstrară timpu-n prospețime
Pe-ncremenirile de stâncă.

Dar cad ca foile și zorii
Mai plumburii în clipe mute
Că se pierdură cititorii
Pe cărării în ierbi crescute.

Cuvinte-n slove de poveste
În doruri nu se mai repetă
Și lumea tot mai rece este
Și-n inimă tot mai discretă.

Nu se aude veșnicia
Într-o cădere moale, slabă
Și tot mai moartă Poezia
Se-ndreaptă înspre iarna albă.
Victor Bragagiu